

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Апликација бр.45482/08
Томислав ЈОВЕВСКИ против Република Македонија

Европскиот суд за човекови права (прв оддел), на седница на комитетот во слениот состав, одржана на 27 мај 2014:

Linos-Alexandre Sicilianos, Претседател,

Мирјана Лазарова Трајковска,

Ksenija Turković, судии,

и *André Wampach, Заменик секретар на одделот,*

Имајќи ја предвид гореспоменатата апликација поднесена на 16 април 2007,

Имајќи ги предвид обсервациите поднесени од страна на Владата и апликантот,

По расправата, одлучи како што следи:

ФАКТИ

Апликантот, г-дин Томислав Јовевски, е македонски државјанин, роден 1939 кој живее во Скопје. Македонската Влада (“Владата”) иницијално беше застапувана од страна на нејзиниот поранешен Агент, г-ѓа Р. Лазареска Геровска, а потоа од нејзиниот актуелен Агент, г-дин К. Богданов.

А. Околности на случајот

Накратко фактичката состојба на предметот може да се прикаже како што следи.

а) Управна постапка за исправка на податоци во катастарот на недвижности

На 31 јануари 2003 апликантот иницирал управна постапка за исправка на податоци во катастарот на недвижности. На 23 јули 2003 тој поднел жалба против одлуката на првостепениот управен орган. Предметот бил враќан на повторно одлучување во неколку наврати. На 8 април 2011 првостепениот управен орган донел одлука, која не му била доставена на апликантот. Имајќи предвид дека против оваа одлука може да се поднесе жалба, постапката соодветно е сеуште во тек.

б) Постапка пред Врховниот суд за заштита на правото на судење во разумен рок

На 12 јануари 2009 апликантот поднел барање за заштита на правото на судење во разумен рок пред Врховниот суд.

На 15 декември 2009 првостепениот совет на Врховниот суд го одбил барањето со констатација дека постапката не трае неразумно долго.

На 12 април 2010 второстепениот совет на Врховниот суд ја усвоил жалбата поднесена од апликантот и ја преиначил одлуката на првостепениот совет утврдувајќи неразумно траење на постапката. На апликантот му бил досуден износ од околу 500 EUR во денарска противвредност и бил определен рок од 3 месеци во кој управниот орган требало да одлучи по предметот. На 19 мај 2010 досудениот износ му бил исплатен на апликантот. На 7 јуни 2010 управниот орган донел одлука, во рокот од 3 месец определен од страна на Врховниот суд.

В. Релевантни домашно законодавство и пракса

Одредбите релевантни за актуелниот случај се опишани во одлуката донесена во предметот (Аџи Спирковска и др.) *Adži Spirkoska and others v. the Republic of Macedonia* (dec.), no. 38914/05, 3 ноември 2011.

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

Апликантот се жалеше на долго траење на постапката согласно членот 6 од Конвенцијата. Тој исто така се повикал и на членот 13 од Конвенцијата.

ПРАВО

Апликантот се жалеше на повреда на членот 6 од Конвенцијата во однос на тоа дека спорната постапка траеле неразумно долго. Тој исто така се повика на членот 13. Овие членови во делот во кој се релевантни, гласат вака:

член 6 § 1

“Секој има право правично и јавно, во разумен рок, пред .... со закон воспоставен суд да бидат разгледани и утврдени неговите граѓански права и обврски .....

член 13

“Секој човек, чии права и слободи признати со оваа Конвенција, се нарушени, има право на жалба пред националните власти, дури и тогаш кога повредата на овие права и слободи ја сториле лица при вршење на службена должност.”

Наводот во врска со членот 6 за долгото траење на управната постапка беше доставен на одговор до Владата.

1. Наводот за долгото траење на постапката

(а) Поднесоци на странките

Владата тврдеше дека одлуката на Врховниот суд од 12 април 2010 го одстранила статусот на „жртва“, од апликантот во однос на наводот за долгото траење на постапката.

Апликантот го спореше ставот на Владата тврдејќи дека може да го изгуби статусот на жртва само доколку неговото барање во управната постапка биде усвоено.

(б) Оценка на Судот

Судот забележува дека правното средство пред Врховниот суд за заштита на правото на судење во разумен рок, кога било искористено во конкретниот случај (2009), не се сметаше за ефикасно. Сепак, Судот потврдува дека во случаите на долго траење на постапките во кои домашното средство било искористено од страна на апликантот, секој надомест досуден од страна на Врховниот суд ќе се оценува низ призмата на тоа дали апликантите сеуште може да се сметаат за жртви во смисла на член 34 од Конвенцијата (види *Adži Spirkoska and others*, цитиран погоре).

Судот констатира дека Врховниот суд, со одлуката од 12 април 2010, констатирал повреда на барањето за судење во разумен рок, му досудил на апликантот правичен надомест во износ од околу 500 EUR и утврдил рок од три месеци во кој управниот орган требало да одлучи по предметот на апликантот.

Судот смета дека досудениот износ не е очигледно неразумен, дека истиот му бил исплатен на апликантот и дека управниот орган постапил во рокот утврден од страна на Врховниот суд. Судот смета дека ова претставува доволно обештетување за да го отстрани статусот на жртва од апликантот во однос на времето кое било земено предвид од страна на Врховниот суд. Советно на ова, наводот за повреда на правото на судење во разумн рок е некомпатибилен *ratione personae* со одредбите од Конвенцијата во смисла на член 35 § 3 (а) и мора да се одбие во согласност со член 35 § 4.

Во однос на останатиот дел од постапката, кој следи по одлуката на Врховниот суд од 12 април 2010 и која сеуште е во тек, Судот смета дека апликантот треба да го искористи правното средство пред Врховниот суд, кое му било и сеуште му е на располагање на апликантот (види *Adži Spirkoska and others* цитиран погоре, *Fakhretdinov and others v. Russia* (dec.), бр. 26716/09, 67576/09 и 7698/10, ECHR 23 септември 2010 и *Nagovitsin and Nagliyev v. Russia* (dec.), бр. 27451/09 и 60650/09, ECHR 23 септември 2010). Покрај тоа, апликантот не ги искористил правните средства кој му стоеле на располагање за забрзување на постапката во случај на неактивност односно молчење на администрацијата (види *Taneva and others v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* (dec.), бр. 11363/03, ECHR 10 ноември 2009). Во светло на гореспоменатото и имајќи ја предвид сопствената субсидијарна улога, Судот утврди дека наводот во однос на долготраење на постапката е недопуштен поради неискористување на домашните правни средства (види *Demopoulos and Others v. Turkey* (dec.) [GC], §§ 69-70, бр. 46113/99, 3843/02, 13751/02, 13466/03, 10200/04, 14163/04, 19993/04 и 21819/04, ECHR 2010).

Оттука следува дека овој дел од наводот во однос на должината на постапката мора да биде одбиен согласно член 35 §§ 1 и 4 од Конвенцијата заради неискористување на домашните правни лекови.

2. Наводи во однос на членот 13

Апликантот исто така се повика и на членот 13, без било какво понатамошно објаснување, Следи дека овој навод е очигледно неоснован и мора да биде отфрлен во согласност со членот 35 §§ 3 (а) и 4 од Конвенцијата.

Од овие причини, Судот едногласно

Ја прогласи апликацијата за недопуштена.

André Wampach
Заменик секретар

Linos-Alexandre Sicilianos
Претседател